„Maar wat voerde je daar uit?"

„Niets..... niets, ma," klonk flauw de stem van den knaap.

Ze haalde de schouders op. „Uit dien jongen word ik toch nooit wijs," mopperde de moeder, wie de zonderlinge geslotenheid van Pim altijd prikkelde.

Pim volgde haar zwijgend naar de kamer. Opgewonden klonken daar de kinderstemmen weer.

Zie, ginds komt de stoomboot uit Spanje weer aan!
Hij brengt ons Sint Niklaas. Ik zie hem al staan.
Hoe huppelt zijn paardje het dek op en neer,
Hoe waaien de wimpels alheen en alweer....!

Pim zingt niet mee; opvallend tusschen de luidruchtige blije kinderen met hun roode, glanzende snuitjes is de jongen met zijn eenigszins ouwelijke, ernstige gezichtje. Soms is er een trek van schuwheid daarop, als vreesde hij betrapt te worden op eén of ander misdrijf....

Daar werd gebeld. Een schot had geen heviger uitwerking op de kinderen kunnen hebben. Allen sprongen tegelijk overeind; kreten van verrassing, maar ook van kwalijk verholen schrik weerklonken.

Pim leek ineens de kamer te willen uitloopen, maar zijn moeder weerhield hem. Wat had die jongen nu weer? Hij was altijd tegen den keer in.

Uit de gang klonk gestommel, de deur ging open. En daar trad Sinterklaas in hoogst eigen persoon de kamer binnen. Als schuwe lammeren drongen de kinderen saam om de moeder, die den heilige met een diepe buiging verwelkomde, en hem daarna den leunstoel van vader aanbood.

„Dank u zeer, mevrouwtje, dank u wel zeer," zei de hooge bezoeker met een heele zware stem, terwijl hij vol staatsie zitten ging.

„Is mijnheer niet thuis?" vroeg Sinterklaas, terwijl hij quasi-teleurgesteld het vertrek rondkeek.

„Neen, Sinterklaas," zei moeder op een toon, waarin heel vaag iets van verstandhouding, een zweempje van voorden-gek-houderij was, „mijn man is net even uitgegaan."

„Dat is jammer, mevrouwtje, dat is jammer," zei de bezoeker, „maar gelukkig tref ik tenminste de kindertjes thuis. Ik had anders ook graag eens met mijnheer kennis gemaakt."

„Misschien kunt u blijven tot mijn man thuiskomt,..." zei mevrouw vrindelijk eerbiedig.

„Ik vrees, dat ik niet zoolang tijd zal hebben, mevrouw. Ik heb nog zooveel families te bezoeken."

„En hoe maken de jongelui het?" zoo wendde hij zich tot de kinderen.

Hij keek eens rond, zijn blik viel op Pim.

„Wel, jij, groote kerel, daar in den hoek, kom jij eens nader," noodde hij den jongen op vriendelijken toon. „Jij bent zeker de oudste, hè?"

„Ja, Sinterklaas," antwoordde de knaap met ietwat onzekere stem, als hij hem aarzelend genaderd was. Er bleef aldoor iets besluiteloos in de houding en het gezicht van den jongen. Hij leek het wel niet met zichzelf eens te zijn hoe hij zich gedragen zou. Eenigszins wezenloos keek hij den heilige aan.

„En leer je nog al goed op school?" vroeg deze.

De knaap gaf een onverstaanbaar antwoord.

„Praat wat duidelijker, Pim," gebood de moeder.

Baloorig schudde de jongen met zijn schouders, en zei iets luider dan daareven, dat hij overgegaan was, en dat het ook dit jaar goed ging op school.

„Spreek wat harder, Pim. Sint Niklaas kan je niet verstaan. Je hoeft niet bang voor Sinterklaas te zijn."

Kribbig zei Pim: „Ik bèn niet bang." De moeder schrikte ervan op. Wat mankeerde dien jongen, om nu de feestvreugde zoowaar nog met zijn humeurigheid te bederven...

„Kom, kom," zei de heilige man goedmoedig, „kinderen, die braaf oppassen, behoeven niet bang te zijn. En hij past braaf op, en hij leert goed, niet waar, mijn kleine vriend?"

De heilige had uit een zak een groot pak te voorschijn gehaald, en reikte dat aan Pim. „Kijk eens, jongen, dat is de belooning voor je goeie gedrag," zei hij.

Pim weifelde even, dan stak hij aarzelend de hand uit.

„Kom, neem maar aan," zei korzelig de moeder, die maar niet begreep wat hem bezielde, „Sinterklaas zal je geen kwaad doen...."

Pim was langzaam naar de tafel geloopen en had daar zonder veel aandacht zijn pak onderzocht. Een leesboek, een P van banket, een P van chocolade en een groot marsepeinen hart waren erin. Even was de knaap wat afgeleid door de geschenken, maar al spoedig dwaalde weer zijn blik naar den goeden Sint, die een lief gesprek voerde met de kleuters, die zich zoowaar goedhielden nu zij daar van aangezicht tot aangezicht met den grooten heilige stonden.

Als bevangen in een zonderlingen droom bleef Pim staren naar het tooneeltje, dat de goede Sint daar speelde met de kinderen, die allengs een zekere vrijmoedigheid toonden, al vrij verstaanbare antwoorden aan den Sint durfden geven, zich door de paarsgehandschoende hand in de roode wangetjes lieten knijpen en, met blije stemmetjes bedankend voor de mooie presentjes, den heilige de mollige knuistjes al durfden toesteken.

Vooral de kleine Kees was flink; die hield zich zóó dapper, dat de hooge bezoeker en de moeder er allebei schik in hadden.

„Die Kees, hè," zei de moeder, — die, al wilde ze het niet erkennen, op het bijdehande knaapje meer nog dan op haar andere kinderen gesteld was, — „die Kees, hè. Die is werkelijk flinker dan zijn oudste broer...."

Purperrood werden eensklaps de koonen van Pim, en wild zich tot haar keerend, zei hij op onstuimigen toon: „Ik ben niet bang. Ik hoèf niet bang te zijn.. ."

En vol beslistheid ineens keerde hij zich tot den hoogen gast, en als in trance, met een koortsig gevlamd gelaat van opwinding, stiet hij de woorden uit: „Ik weet wel, dat *jij* het ben."

Verstoord en verschrikt wenkte de moeder, dat hij zwijgen zou. „St. St.!" gebood ze kort, en wierp den knaap een bestraffenden blik toe.

„Huhu, ik zal bang zijn voor mijn..." begon de knaap nerveus te stamelen, maar hij voleindigde den volzin niet, liet zich op een stoel aan de tafel neervallen, en ging met het hoofd in de handen zitten snikken.

De moeder wist niet goed, hoe zij ermee aan moest. Het was nu ook altijd wát met dien Pim! De hooge bezoeker zag er blijkbaar niet veel in, zich verder met den knaap te onderhouden, hoezeer dat ook op zijn weg gelegen had, want hij vreesde verdere ontmaskeringen. Niet onvrindelijk, maar vrij kort was dus zijn afscheid van de kinderen, die, ofschoon ze het fijne van de zaak niet snapten, toch vaag en instinctmatig leken te voelen, dat er iets niet in den haak was met dezen sinterklaas.

Toen de moeder in de huiskamer terugkwam, en Pim eens over zijn gedrag onder handen wilde nemen, was deze zoowaar weer verdwenen.

Terwijl Sinterklaas op de slaapkamer geheimzinnig zich van zijn bisschopskleederen ontdeed, kwam de jongen binnenloopen. Hij had de geschenken bij zich. Hij legde ze dadelijk op de tafel neer.

„Wat moet jij hier doen?" vroeg op strengen toon de heilige, die al in zijn bretels en pantalon stond.

De jongen keek hem zwijgend aan met zijn groote wijze oogen, en de vader verweet hem nu: „Wat was dat daareven voor een aardigheid van je om te zeggen, dat je wel wist dat ik het was? Gelukkig hebben je broertjes en zusjes het niet begrepen, maar anders..."

Maar de knaap, die nauwelijks geluisterd scheen te hebben, sprak op een innigen wonderlijken toon, als vervolgde hij luidop zijn gedachte:

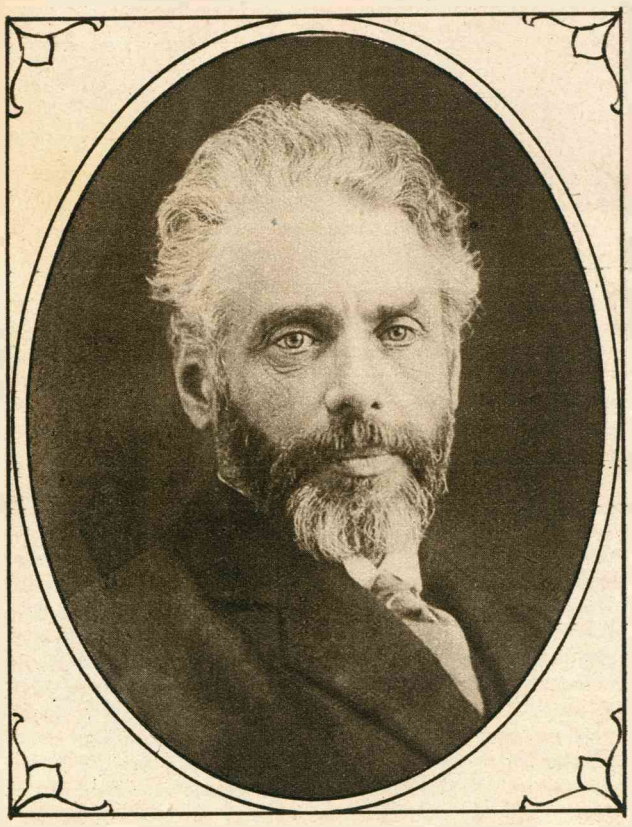

HENRI PONTOPPIDAN,
de beroemde Deensche schrijver, die tezamen met Karl Gjellerup, wiens portret wij reeds eenige nummers terug gaven, den Nobelprijs voor literatuur kreeg.

„Ik geloof niet meer in Sinterklaas. Ik heb door het sleutelgat gekeken toen jij je daarnet stond aan te kleeden... Bàng was ik dus beneden zeker niet voor je. Maar ik vond het zoo ellendig dat ik het wist. En vooral, dat jij niet wist dàt ik het wist.... Dat jij zoo aardig was voor ons, en dat ik je voor den gek hield... dat ik niks zei.... Ik had het je nog even willen vertellen vóór je binnenkwam, maar het kon net niet meer. En nou denk jij natuurlijk, dat ik het niet zei omdat ik bang was, dan niets te krijgen. Dat denk je.... Dat dènk je...."

„Nee, jongen, dat denk ik heelemaal niet," zei de vader en streek hem eens over het stugge jongenshaar, „neem de cadeautjes maar terug, hoor, malle jongen..."

Even aarzelend keek Pim hem aan. Dan nam hij de geschenkjes terug, en onstuimig zijn vader om den hals vallend, zei hij: „Goeierd, goeierd, dat je dat niet geloofde...."

„Ga nu naar beneden, Pim, anders weet moeder niet waar je bent."

En als de jongen met zijn geschenken in de hand hem nog eens opgetogen om den hals viel, schudde de vader het hoofd nadenkend.

„Malle jongen," zei hij met een zachten glimlach, „malle jongen."

JOB STEYNEN.

ROB DE SLUIKER (1811)

DOOR P. KLOPPERS.

Holland beleefde benarde tijden. Napoleon had zijn broeder Lodewijk den troon ontnomen, omdat deze laatste in de eerste plaats koning van het kleine land aan de Noordzee wenschte te zijn, en daarna broeder van Frankrijks keizer.

Het Continentaal stelsel, dat Engeland's macht moest fnuiken, werd door koning Lodewijk naar den zin van zijn keizerlijken broeder niet krachtig genoeg gehandhaafd Fransche belangen moesten voor de Nederlandsche gaan, en toen den keizer bleek dat de koning van Holland zich niet al te zeer aan dit gebod hield, lijfde hij eenvoudig de Nederlanden bij Frankrijk in. Het Continentaal stelsel werd nu met alle kracht doorgezet, bij het decreet van Fontainebleau was het verscherpt, en alle Engelsche waren werden aan de vlammen prijsgegeven. Was het wonder dat zich op de Hollandsche kusten een roekelooze smokkelhandel ontwikkelde, dat de Hollanders, altijd tuk op groote winsten en bekend met alle sluippaden in de duinen, in de donkere nachten hun leven waagden, en ondanks het toezicht van zwermen Fransche douaniers en militairen, groote partijen koffie, suiker en tabak in veilige haven wisten te brengen? Een geliefde plaats van samenkomst van de kustbewoners, smokkelaars en hun handlangers was langen tijd een oud, houten huis benoorden Katwijk, door Jacob de Torser, een kloek man van nog geen veertig jaren, en zijn mooie dochter Grile bewoond. Waar dit tweetal vandaan kwam wist eigenlijk niemand, al duidde de naam van het meisje op Zeeuwschen oorsprong. In het oude huis, aan den voet van een hoog duin, leefden de twee, de vader helper en handlanger van smokkelaars, de dochter de beminde van een der brutaalste dier lieden, en hun aanvoerder, Rob de Sluiker, een naam toenmaals vermaard in die streken, en nu vergeten. De Torser had, door zijn vrienden geholpen, het oude huis tot een waar fort, een onvergelijkelijke schuilplaats weten te maken. Twee kelders, de één onder den ander, hadden de smokkelaars weten uit te graven; de bovenste, die allerlei rommel bevatte was voor iedereen toegankelijk, van het bestaan van den onderste, waar allerlei smokkelwaar opgestapeld lag, vermoedde niemand, buiten de ingewijden, iets. Een vluchtgang dwars door het hooge duin gegraven, kwam op eenige meters van het huis, in de struiken uit. Opzettelijk had men deze gang niet tot aan het huis zelf laten doorloopen, en deze voorzichtigheid zou eenmaal de redding beteekenen van De Torser en zijn dochter. Want op een warmen Julidag werd het oude huis omsingeld door douaniers met karabijnen gewapend, en geheel doorzocht. Op het hoofd van Rob de Sluiker die op één zijner nachtelijke tochten een douanier doodgeschoten had, was 'n prijs gesteld, en een der ingewijden had de verleiding van het geld niet kunnen weerstaan. Maar de vruchten van het verraad werden niet geplukt. Rob en Grile zaten in de achterkamer te praten toen de douaniers nader kwamen. Een schel, doordringend gefluit snerpte plotseling door de lucht. Rob sprong op, snelde de achterdeur uit en verdween in 't struikgewas, waar hij dra den toegang van den vluchtweg door 't duin bereikte. Toen de douaniers toegang eischten, was de vogel gevlogen. Het geheele huis werd doorzocht, maar niets verdachts gevonden..... Zóó positief waren evenwel des verraders aanwijzingen geweest, dat De Torser voorloopig in arrest gesteld werd, en medegenomen. Het meisje liet men alleen in het huis, en Grile peinsde er over wie de verrader, die nochthans van het bestaan van den kelder, noch van dat van de vluchtgang, gerept of geweten scheen te hebben, kon zijn geweest. Over haar vader maakte ze zich niet al te ongerust, want er zou niets tegen hem te bewijzen zijn. Tenzij misschien de verrader het masker afwierp en openlijk beschuldigde... Dit gebeurde evenwel niet, en tien dagen na zijn arrestatie, werd De Torser, dien men naar Leiden had vervoerd, weder in vrijheid gesteld. Met zijn knoestigen stok in de hand stapte hij de stad uit en begaf zich op weg naar huis, tevergeefs zijn hersens inspannend over het vraagstuk wie bij dit alles achter de schermen zat. Hij had de stad nog niet ver achter den rug, toen hij een man midden op den weg zag staan die hem toewenkte en op hem bleef wachten. Toen De Torser nader kwam herkende hij Jeroen, een Leidsch kruidenier, die in 't geheim veel profijt van den smokkelhandel trok. De Torser had den langen mageren Jeroen met zijn loerenden blik om meer dan één reden nimmer mogen lijden, en het fleemerig „goeien dag Jacob, hoe gaat het," werd door De Torser vrij kortaf beantwoord.

„Een mooie dag maat," zei Jeroen — „'t zal je wel verheugen weer als vrij man naar huis te kunnen gaan hè. En je zult er alles in orde vinden, en je dochter gezond en wel. Alleen, — ze hebben drie man bij je ingekwartierd." Onaangenaam verrast keek De Torser zijn metgezel aan. „Zóó, drie man ingekwartierd..... Een hééle eer!" riep hij bitter uit. „Tja," zei de kruidenier, „'t kan wel 's voorkomen hè dat 't noodig is wat toezicht uit te oefenen. En jouw huis! Nou, enfin...." „Wat bedoel je meelworm," viel De Torser uit. „Zeg op wat je me te vertellen hebt en maak dan dat je uit mijn oogen komt." „Kalmpjes aan vriend," zei Jeroen met een grijns. „De autoriteiten zouden wel 's graag willen weten hoe Rob de Sluiker den dans ontsprongen is, denk ik. En de knaap zal zich ongetwijfeld niet al te ver van Grile ophouden hè? En daarom zijn er drie man bij je ingekwartierd, zie je." „Jij schurk," riep De Torser uit, „alles jouw werk als ik je goed begrijp." En woedend hief hij zijn stok op om den ander neer te slaan. Maar snel als de gedachte had Jeroen een pistool te voorschijn gehaald en legde op De Torser aan. „Hou je bedaard vriend Jacob," zei hij. „Het zou je slecht bekomen als je je aan mij vergreep. En bovendien, — ik heb het goed met je voor. Er is geen reden waarom wij vijanden zouden zijn." „Zeg op wat je verlangt, en speel open kaart," gromde De Torser. „Wat ik altijd verlangd heb," antwoordde de ander. „En waar jij nooit ooren voor had." „'t Meisje wil je niet en daarmee uit, zei De Torser. Een man moet zich weten te schikken in 't onvermijdelijke." „Ai, — maar Grile zou wel aan me wennen, als slechts,..... als slechts de ander uit den weg was!" „Uit den weg was?" „Juist, — achter een muur van zes